

Secretariaat St. Roechama - Claes de Jongestraat 31 - 2957AD Nieuw-Lekkerland
roechama@filtnet.nl - www.roechama.nl
Rabobank (Gouda) : 36.24.39.486 - K.v.K.nr.: 24358678

Reisverslag juli 2006

"Om mijn broeders en mijn vrienden, zal ik nu spreken, vrede zij in u!" (psalm 122:8)
"Israël hope op de Heere, want bij de Heere is goedertierenheid en bij Hem is veel verlossing
(Psalm 130:7)

Werkbezoek

Omdat we als Stichting Roechama zoveel nieuwe families hebben kunnen adopteren, besloten wij (Wim en Ria) in juli een werkbezoek af te leggen. We zouden geen volle vracht meenemen; de voorbereidingen, de grensovergang en het inklaren van de goederen bij de Oekraïense douane zouden teveel tijd en energie vergen. Deze reis van totaal 10 dagen heeft ons heel veel bemoedigen en dankbare harten opgeleverd. We hebben ons laten leiden door God en we zijn erg verrast geworden. Veel getuigenissen hebben we gehoord van mensen die op het gebed situaties maar vooral ook mensenharten hebben zien veranderen. Op zichzelf was dat al zo'n zegen. Bovendien hebben we gemerkt hoe God in Oekraïne aan het werk is. Hij heeft ons zoveel mooie dingen laten zien en horen en

nieuwe uitdagingen op onze weg gebracht. Hem komt alle dank toe, om Wie Hij is, om wat Hij deed, doet en doen zal.

Zhyttya (leven)

De reis door Duitsland, Oostenrijk en Hongarije naar het zuiden van Oekraïne verliep voorspoedig. Slechts één keer een file van 10 kilometer waar we 2 uur over deden. De grensovergang leverde een minimumtijdsrekord op; in ¾ uur waren we over. Moeilijkheden vanwege een ziekenhuisbed dat we toch bij ons hadden, bleven uit. Toen we zeiden dat het een geschenk van ons was aan een invalide MS patiënt, was het oké! Maandag net na de middag kwamen we in de eerste stad van onze reisbestemming, Uzgorod, aan. Voordat we oude vrienden van Chesed zouden bezoeken en met hen Joodse families, zouden we eerst een paar dagen bij nieuwe vrienden doorbrengen. De organisatie Zhyttya (Oekraïens voor 'leven') met

Rita Balaz aan het hoofd, waren we via Koen op het spoor gekomen. Op zijn bruiloft hadden we al kennis met elkaar gemaakt. We waren toen al verwachtingsvol

over eventuele samenwerking. Deze organisatie helpt in Uzgorod en het hele gebied van de Transkarpaten vele tientallen Joodse oude, zieke, invalide, arme of eenzame mensen.

Feliciteatiekaarten

Ze zijn heel creatief in het bedenken van manieren om liefde te geven en tegelijkertijd over de Gods liefde in Zijn Zoon, de Heere Jezus, te vertellen. Zo versturen zij met alle Bijbelse en Joodse feesten kaarten naar de mensen, die zij ondersteunen. Deze kaarten ontwerpen ze zelf en schrijven ze met een persoonlijk woord. Zo'n kaart is een felicitatie met het feest, maar tegelijk ook een stukje prediking. Zo wordt bijvoorbeeld op de Pesachkaart uitgelegd, waarom de middelste Matse gebroken wordt; er wordt verteld vanuit het Woord dat Jesoea daarmee afgebeeld is. Ook wordt uitgelegd dat Hij het Lam van God is. En op de kaart van Chanoeka wordt in woord en beeld verband gelegd tussen de vruchten van de Geest, genoemd in de Galatenbrief, en elke kaart. (Deze kaarten willen we laten zien op de Roechama-avond 28 augustus)

Doordat het team zo'n goede band heeft opgebouwd met de Joodse mensen, hebben ze mogelijkheden over God, de Heere Jezus en de bijbel te spreken. Veel Joodse mensen weten weinig tot niets van het geloof. Dat komt door de geschiedenis van het communisme en anti-semitisme. Het mooie van deze stichting is, dat ze niet alleen materiele hulp bieden. Ook geestelijke hulp wordt geboden. Ook wordt er soms gebeden met de mensen. We hebben dat ook een paar keer meegemaakt tijdens onze bezoeken aan de Joodse mensen. Door hun werk en gebeden zijn al veel Joodse mensen tot geloof gekomen in de Messias, de Heere Jezus.

Vrijwilligerswerk

Rita en haar team huren een eigen kantoor en maken gebruik van een gemeenschappelijke keuken, tesamen met een bedrijf op dezelfde verdieping. Net een paar weken voordat wij kwamen, kregen ze nog een extra kamer erbij, die gebruikt kan worden voor opslag en waar wij nu dus konden overnachten.

We waren verrast te horen hoe er gewerkt wordt door het team. Elke morgen van half negen tot negen uur beginnen ze met bidstond. Wij hebben dit ook drie keer meegemaakt. Het werk wordt voornamelijk gedaan door 6 vrijwilligsters, die fulltime zich inzetten om Joodse mensen op

allerlei wijze te helpen en nog enkele vrijwilligersters die af en toe het team versterken.

Als eerste vaste kracht is daar Rita, die 10 jaar geleden als eerste in haar familie tot geloof kwam. Nu is haar hele familie gelovig, inclusief haar ouders. Vijf jaar geleden is zij begonnen met haar huidige bediening; het bezoeken en helpen van Joodse mensen. Rita is leidster van de organisatie en heeft ondertussen verschillende mensen om zich heen verzameld, die hetzelfde verlangen hebben om dienstbaar te zijn voor het Joodse volk. Rita neemt binnen de organisatie meestal het initiatief en zit ook vol creatieve ideeën, zo merkten we.

(Oksana, Valja, Vika, Rita, Ira en Nadja)

Overige teamleden

Dan is er ook Rita's oudste zus Nadja. Een zeer ootmoedige lieve vrouw. Zij kwam als tweede in de familie tot geloof in de Heere Jezus. Een maand later werd zij op indringende wijze genezen van een langdurige rugpijn. Zij vertelde dat haar leven zo totaal veranderd is. Haar geloof heeft haar echter wel heel veel gekost; haar man heeft haar erom verlaten en ook haar enige zoon. Gelukkig is haar dochter bij haar gebleven. Die is inmiddels getrouwd en er was juist een dochter geboren. Nadja is dus net oma geworden. Haar dochter werkt trouwens ook af en toe voor Zhyttya en wel als juriste.

Oksana werkt ook bij de organisatie. Zij is de enige die getrouwd is. Zij heeft twee kinderen. Ook Vika werkt op het kantoor, zij is nog vrijgezel. Vika heeft ons ook vergezeld samen met Rita toen we de verschillende Joodse mensen bezochten.

Verder is er ook nog Valja. Ook een vrouw wiens man haar verlaten heeft. Zij heeft gelukkig twee kinderen. Nog een vaste kracht is Ira.

Ook Rita's broer, die wel een vaste baan heeft, helpt het team soms. Al met al een flink team, nederig en vol liefde. Met allemaal hetzelfde verlangen, leven naar Gods wil en zijn volk Gods liefde tonen in daad en woord.

Stap in geloof

Het team is in de beginperiode financieel gesteund vanuit Schotland door ene John. Zodanig zelfs dat de medewerksters ook een klein loon konden krijgen.

Rita vertelde hoe er echter een verschil in visie openbaar kwam. John heeft de geestelijk Israël visie.

"Wij," zo vertelde Rita, "voelden dat wij het fysieke Israël en de vervulling van de profetieën niet konden loslaten. En we wilden eerlijk zijn voor God en Hem volgen. Daarom besloten we een stap in geloof te zetten, door geen geld meer

aan te nemen. We hebben een paar moeilijke maanden gehad. Vrienden hebben ons geholpen. Maar regelmatige sponsors hebben we niet. Op dit moment ontvangen de medewerkers geen loon en dat is moeilijk. Toen we geen inkomsten meer hadden, heb ik gezegd, jullie mogen een baan gaan zoeken. Ik blijf. Maar niemand ging weg, alleen Ira. Maar zij kwam al snel weer terug bij Zhyttya, ondanks dat we nu geen inkomen meer hebben. En dat is niet altijd makkelijk. Zo slaapt Nadja 's nachts in het kantoor, omdat ze geen flat kan huren."

Bemoedigingen

Rita vertelde verder dat het voor haar en haar team gebedsverhoring was, dat zij met ons in aanraking gekomen waren. Het 'adoptieplan' van de Stichting Roechama voorziet nu al 14 Joodse families en personen via Zhyttya van het nodige. Ze ondervinden best wel tegenstand uit de Joods orthodoxe hoek en ook in haar gemeente wordt de missie niet echt begrepen. Rita vertelde hoe zij echter als team zeer bemoedigd zijn door een conferentie in Uzgorod, in de maand april, die zij hadden georganiseerd. Zij hadden daarvoor over heel Oekraïne uitnodigingen verstuurd aan verschillende kerken en gemeenten. David en Lisa Loden uit Israël waren de hoofdgasten. Het team kan terugzien op een geslaagde conferentie.

Bezoeken

Met Rita en Vika hebben we verschillende bezoeken aangelegd. Overal waar we kwamen, merkten dat we zeer welkom waren. En steeds was er een open sfeer. Rita neemt ook echt de

tijd voor de mensen. Elk bezoek duurde dan ook minstens een à twee uur. We raakten onder de indruk van vooral die Joodse mensen die

geleden hebben in de oorlog. Er waren erbij die van het ene kamp naar het andere gesleept werden. Het duidelijk zichtbare kampnummer op de linkerarm 'brandmerkte' hen voor altijd als 'overlevende van de kampen'. Als ze eenmaal begonnen te vertellen over hun oorlogservaringen dan konden ze bijna niet meer stoppen.

Van twee Joodse mensen willen we kort iets noemen. De verhalen van de overigen zullen we doorgeven aan hen die die personen adopteren. Anders wordt het verslag veel te lang.

Ignat Neubauer

Ignat Neubauer is nu 82 jaar. Zijn vrouw is 4 jaar geleden overleden. Hij leeft met zijn dochter en twee kleinzonen samen in een flat. Drie van de vier broers kwamen om in het concentratiekamp. Eén van hen is in zijn armen gestorven. Na Auschwitz waren er nog zes andere kampen waar hij geleden heeft. Twee keer is hij door een wonder in leven gebleven. Eén keer had hij een stukje brood dat SS-ers lieten vallen opgehaald. Een SS-er zag dat en Ignat vreesde voor zijn leven. Hij bad het "Sj'ma Israël..." en het bleef bij een waarschuwing. De tweede keer werd hij met 1200 anderen doodgeschoten in een diepe

put. Hij en één andere man overleefde het. Hij klom 's nachts uit het graf.

Ook na de oorlog moest hij altijd voorzichtig zijn. De KGB had hem op een zwarte lijst staan, omdat hij in een kamp had gezeten. Bij elke kleine 'misstap' zouden ze hem naar Siberië

hebben gestuurd. Dat is gelukkig nooit gebeurd.

Ignat is een vrolijke man, helemaal niet verbitterd. Maar hij zei wel eerlijk tegen ons dat nu zijn vrouw is

overleden hij erg eenzaam is. Zijn kleinzoon van 2 jaar, Daniël, geeft hem moed om verder te leven.

Tiberi Hochman

Zo is daar Tiberi Hochman, die naar het concentratiekamp Auschwitz werd gedeporteerd. Tegelijk met nog 28 mannen en vrouwen uit zijn familie. Hij overleefde als enige. Tiberi bezoekt dagelijks de synagoge en staat open voor het Evangelie.

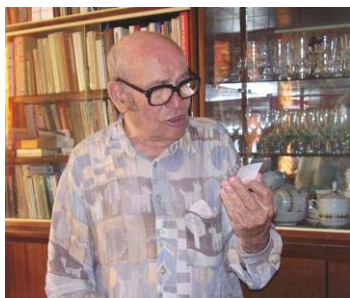
Vol trots liet hij een kleine torarol zien, die hij uit Israël meebracht. Hij was op bezoek geweest bij zijn dochter en kleindochter. Tiberi vertelde over zijn leven. Zijn diensttijd bracht hij door in Wladiwostok (dicht bij Japan), daar ontmoette hij ook zijn vrouw. 42 jaar lang was hij vrachtwagenchauffeur en doorkruiste hij de hele voormalige Sowjet-Unie.

Bemoedigingskaartje

We luisterden aandachtig naar elk verhaal. En overal probeerden we een stukje troost te brengen. Soms alleen maar door te vertellen van het adoptieplan; dat er in Holland een gezin maandelijks geld overmaakt voor voedsel, medicijnen of wat ze nodig hebben. En dat zij ook voor hen bidden. Aan het eind van ieder bezoek gaven we een kilostuk Hollandse kaas en deze keer gaven we ook een kaartje, die we meegekregen hadden om uit te delen. Op het kaartje stond een bemoedigende tekst in het Russisch met daarboven een plaatje.

Het was mooi om te horen hoe ze deze tekst hardop lezen: Ps 68: 20: *"Geloofd zij de Heere, dag bij dag overlaadt Hij ons. Die God is onze zaligheid."*

Chesed Uzgorod

We konden niet alle mensen die we via Zhyttya adopteren bezoeken. De tijd ontbrak daarvoor, omdat er ook een aantal in de regio wonen. Wel

hebben we foto's van hen gekregen, zodat de adoptiegezinnen in Nederland weten wie ze helpen.

Ook via de Joodse organisatie Chesed in Uzgorod worden er 14 Joodse personen of families geadopteerd. Daarom moesten we ook bij hen nog langs. We werden erg hartelijk ontvangen.

Er werd ook uitgelegd hoe er gewerkt wordt met het adoptiegeld. De mensen hebben al twee extra pakketten gekregen, waarvoor zij ook hebben getekend. Ze toonden ons een lijstje, waarop stond wat er allemaal in het voedselpakket gedaan was. We zijn erg blij met hun werkwijze.

We hadden voor een Joodse man met een prothesebeen speciale 'stompsokken' in Nederland gekocht en meegebracht. Hij was er erg blij mee.

Interview

Olga, die de hulp voor oudere mensen coördineert, ging met ons mee op bezoek bij de Joodse families. Toen we de volgende morgen in het kantoor van Chesed waren, werd ons gevraagd of ze ons mochten interviewen. Ze wilden een artikeltje schrijven in hun maandelijks blaadje met nieuws vanuit de Joodse gemeenschap. We vertelden wie we waren en ook welke hulp we gaven. Toen we van het adoptieplan vertelde, en hoe zo Nederlandse mensen persoonlijk contact krijgen met Joodse mensen in Uzgorod, raakte de interviewer enthousiast. Olga voegde er nog aan toe: "Gisteren zijn we bij een gezin geweest en daarvoor had een Nederlandse echt paar een pakketje meegegeven." "Geweldig", zei hij. "mag ik de naam van dat echt paar ook vermelden in het artikel?" Geen bezwaar natuurlijk. Er werden nog wat foto's gemaakt en daarna konden we weer verder gaan met ons bezoek.

Ladislav Rot

Van één bezoek zullen we wat vertellen. Het bezoek aan Ladislav Rot. Hij werd geboren in 1922. Ook hij is een holocaustoverlevende. Hij heeft in de oorlog in veel kampen gezeten o.a. ook in Mauthausen. Hij is nu niet meer zo vlot ter been. Ook is hij aan één oog blind. Dat heeft hij te danken aan een SS-er. Die sloeg hem genadeloos met zijn geweerkolf op zijn voorhoofd toen Ladislav een restje brood meenam, dat de Duitsers hadden overgelaten. Er is een litteken boven zijn linkeroog te zien en zijn oog werd blind.

Zijn verhaal van de oorlog is opgenomen in een Joods geschiedenisboek over de oorlog in Transkarpotië. Hier volgt een stukje uit het boek: *"In de herfst van 1944 brachten ze ons over de Alpen naar Mauthausen. Van de Oostenrijkse grens liepen we 200 km. De ouden en kreupelen*

werden doodgeschoten. Men struikelde over de lijken, velen probeerden te vluchten. Toen we vertrokken van de grens, waren we met 5000 man. Onderweg werden er heel veel gedood, ze schoten op iedereen die achterbleef, er werden er steeds vermoord. Er reden auto's met aardappelen en vanuit die auto's schoten de soldaten, omdat ze niet wilden, dat we aardappelen pakten. Ik probeerde steeds voorop te lopen en niet aan de kant terecht te komen. We werden bewaakt door de Hitlerjugend. Op een plaats waar we stopten, vermaakten ze zich door op ons te schieten. Ik heb alles gezien; gewoon kwajongens – maar verschrikkelijk wreed. Daarna werden we bewaakt door de gendarmerie. We liepen door het bos en de bewoners gooiden eten naar ons. De gendarmerie verbood dat niet. Onderweg ben ik gewond geraakt aan mijn hoofd. Op het veld was een soort keuken. Ik ging daarheen om wat eten te pakken. Een soldaat sloeg me hard met de geweerkolf. Het bloedde erg, het scheelde niet veel of hij doodde me.

We zijn bevrijd door de Amerikanen (.....) Toen ik in Uzgorod terugkwam had ik geen huis meer. Ik ging naar het restaurant en daar vond ik mijn Marietjska (.....) In 1946 werd onze dochter Judita geboren. In 1950 werd onze zoon geboren. Onze dochter woont met haar gezin in Israël en onze zoon met zijn gezin woont in Uzgorod.

Tot zover uit het boek. Ladislav had zijn vrouw voor de oorlog ontmoet in het restaurant, waar ze allebei werkten. Het bleek na de oorlog, dat zijn -toen nog- vriendin, Maria op hem gewacht had. Ze zijn na de oorlog getrouwd. Zijn vrouw is een jaar geleden overleden. Hij mist haar heel erg, ze waren heel gelukkig samen.

Boottocht

We namen donderdagmiddag afscheid van zowel Chesed Uzgorod als van Rita's team.

Daarna hadden we een prachtige tocht van 10 uur door de Karpaten en door het uitgestrekte landschap van Midden-Oekraïne. Op weg naar Vinnitsa. Daar zouden we vrijdagochtend met de adoptiegezinnen een boottocht maken op de rivier. Dit idee was ontstaan bij Ira (Koen's vrouw) en ook uitgewerkt door haar. Het huren van die boot kostte heel weinig, zodat er meer een fractie van het adoptiegeld aan opging. En het betekende zoveel.

Vrijdagmorgen was een stralende dag. Bij elkaar 30 personen maakten de tocht met Ira en ons op de rivier. Sommige opa's en oma's waren ook meegekomen. We hadden een doos vol met zoetigheid en voldoende frisdrank gekocht. Daarvan was na de tocht van 2 uur niets meer

over.

We hadden alle tijd om te spreken met de mensen. Het is niet zeggen hoe dankbaar ze waren. Ze hebben allemaal ook een kaart geschreven, waarin ze de families bedanken, die dit alles voor hen mogelijk maken. Er werd ook een filmopname gemaakt door een professionele cameraman. Hij interviewde zowel Ria als Wim. Tijdens de lokale TV-zendtijd die de Joodse gemeenschap heeft (één keer in de maand een half uur) zouden ze een uitzending over de Stichting, het adoptieplan en de boottocht verzorgen. Er is beloofd dat we de uitzending later ook te zien krijgen.

Eén verhaal willen we jullie niet onthouden. Twee meisjes wiens ouders uit de ouderlijke macht zijn ontzegt wonen ieder apart bij een oma. Maar beide oma's hebben al jaren onenigheid, zodat de zusjes elkaar nooit zien. En wat gebeurde? Beide oma's met de zusjes Elena en Ira waren op de boot. De zusjes zaten samen op de punt van de boot en de oma's zaten naast elkaar op een bankje. Na de boottocht toen iedereen naar huis ging, zagen we beide oma's met de kinderen al pratend het park ingaan. Er was een brug van liefde gebouwd. Prijs de Heer!

Echtpaar Vinokoerovi

We bezochten ook deze keer het echtpaar Vinokoerovi. De man, Eduard, en vrouw, Larissa, hebben allebei MS. Larissa ligt altijd op bed. Eduard kan zich nog met moeite door het huis bewegen. Beiden zijn in het adoptieplan opgenomen. Degenen die hen adopteren hadden een pakket meegegeven, wat we afgaven. Voor Larissa hadden we een 'ziekenhuisbed' meegebracht. We waren zo blij dat we het binnen konden dragen. Dit bed zal het haar makkelijk maken overeind

te zitten.

Ook hoorden we van Ira dat zij en een kennis de keuken onder handen hadden genomen. Ook zal Ira vragen aan mensen van haar kerk om dit

echtpaar regelmatig te bezoeken en ook huishoudelijke hulp te geven. Er valt nog veel schoon te maken.

We zijn Ira heel dankbaar voor het werk wat zij doet voor Roechama in Vinnitsa. Zo zorgt zij ervoor dat de gezinnen elke maand het nodige krijgen van het adoptiegeld. Een gezinnetje dat we met haar bezochten nodigde zij uit om bij haar in de garage kleding enz. uit te zoeken. Wij hadden dat achtergelaten toen we in mei ook Vinnitsa bezochten. Later vertelde Ira ons dat het hele gezin gedurende 2 uur allerlei kleding en schoenen en ook speelgoed had uitgezocht.

Messiaanse gemeente

We bleven maar twee dagen in Vinnitsa. De laatste twee dagen zouden we nog bij vrienden in de stad Zitomir zijn, op twee uur rijden afstand van Vinnitsa. Eén van hen had voor ons een verrassing in petto. Hij nodigde ons uit om 's avonds uit de kerk mee te gaan. Hij wist van onze liefde voor het Joodse volk en de

sabbatviering. Hij bracht ons in contact met een Messiaanse gemeente en haar voorganger Arkadiv. We kregen een rondleiding in een prachtig gebouw met mogelijkheden voor samenkomen en gebed. Op de bovenverdieping was een heuze conferentiezaal met ook hotelkamers geschikt voor 32 personen om te overnachten.

Arkadyv gaf zijn eigen getuigenis, hoe hij Jesjoea had leren kennen. En hoe hij daarna gedoopt wilde worden. Maar dat werd een heel moeilijke weg met veel tegenwerking. Ook vertelde hij over het ontstaan van de gemeente zo'n 7 jaar geleden. Die ontstond vanuit een groep Joodse mensen die regelmatig in zijn huis kwamen om uit het Woord te horen. Er is een grote ijver om mensen over de Heere Jezus te vertellen. De gemeente is dan ook snel gegroeid. Nu komen elke sabbat al zo ongeveer 160 mensen bijeen. Ongeveer de helft van bezoekers zijn Joodse mensen. Heel veel is op het gebed verkregen, zoals ook het huidige gebouw. Dat begon met het aankopen van een huis door Duitse en Zwitserse gelovigen, die ze daarna nooit meer gezien hebben. Toen dat huis te klein was, begonnen ze een gebouw te bouwen in de achtertuin. Terwijl nog maar ¼ van het geld voor het fundament binnen was, begonnen ze al te bouwen. "Alles wat gebeurde, gebeurde op het gebed," getuigt Arkadyv.

Al met al was het zo'n gezegende reis. Ook de terugreis was voorspoedig. Binnen 30 uur waren we uit Zitimir teruggereisd.

Dank en groeten

De Heere komt alle dank toe. Dat we met elkaar dit werk mogen doen. Dat we nu al d.m.v. drie verschillende organisaties Joodse mensen mogen helpen. Hoe Hij in alles voorziet. We zijn ook u allen oprecht dankbaar voor uw steun, in welke vorm dan ook. Voor uw gebeden, voor uw

financiële steun, voor de spullen die u gaf, voor het helpen met sorteren enz.

We brengen jullie ook de hartelijke groeten over uit Oekraïne. Veel mensen hebben ons gevraagd de groeten over te brengen. In het bijzonder Rita en haar team hebben verzocht iedereen te groeten.

Wees gezegend in de Naam van onze Heere Jezus, die ook Zelf Jood is.

Hij was een Jood

*Hij, Die droeg mijn zonden,
die mij redde van de dood,
die mijn pijn droeg in Zijn wonden
zonder klacht,
Hij was een Jood*

*Hij, Die wist van al mijn zorgen,
Die mij tilde uit de nood,
en Die in een nieuwe morgen
stralend schijnt,
Hij was een Jood.*

*Hij, Die spoedig zal regeren,
Die mij licht en leven bood,
Hem, Die ieder zal vereren
als de Koning,
was een Jood.*

*Hem, voor Wie men zich zal buigen,
klein en groot,
Die Gods liefde kwam getuigen,
werd geboren
als een Jood.*

*Hij, Die alles heeft verdragen,
en ons in Zijn armen sloot,
Hij zal zeker van ons vragen
wat wij deden
met de Jood.*

(Vit voor eeuwig shalom; Hannah Maltha)

Met een vriendelijke groet,

Wim en Ria Verwoerd

UITNODIGING

Tenslotte nodigen we u hierbij ook hartelijk uit voor de Roechama-avond op maandag 28 augustus in D'Ouwe School, Lekdijk 215, Nieuw-Lekkerland. Op deze avond willen we het een en ander vertellen en laten zien a.d.h.v beeldmateriaal.

Ook kunt u op deze avond vragen stellen. De avond begint om 19.30